

artet Forbindelse gennem Hertugdømmerne til Hamborg, hvorved denne Bane fra en Stump skulde udvilde sig til en virkelig Green af de europæiske Forbindelsesbaner. Men naar man har opgivet den krønkelfe Ide, eller rettere sagt, naar man er kommen til den Overbeviisning, at det er et dødfødt Værn, som ogsaa det ærede Kongevalgte Medlem meente, og at der bliver slaet en Pæl gennem dette affælede Regeme, der aldrig har havt nogen Sjæl, saasnart man blot lægger en Bane Ost om gennem Kjøge, hvilken er det sande „lykkelige Arabien“, som skulde forsones os med alt det Stenede, vi ellers kunne træffe paa, saa forekommer det mig, at man dog maa ønske, at denne Bane kunde blive fortsat til Vordingborg, eller rettere kunde blive en Sidebane til en Bane, der fører til Vordingborg; thi det er dog den eneste Betingelse for, at Banen ogsaa kan komme Lolland og Falster tilgode. Jeg vil ikke nægte, at jeg virkelig ikke troer, at Banen vil have de Følger for Lolland og Falster, som den høitærede Minister har haabet; men jeg vil indrømme, at den ikke vil være ganske uden Indflydelse paa disse Ders Udvikling og tillige paa en bedre Forbindelse med Ulandet. Nu troer jeg virkelig ikke, at en Bane til Vordingborg eller Masnedø, naar man troer, at det krønkelfe Spørgsmaal er ordet, og at der staaer en Pæl igennem det, kan bringes tilveie paa en anden Maade end ved at tage det, der her tilbydes, og det bliver mig uforklarligt, hvorledes man kan holde fast ved den Anskuelse, at, naar man ikke kan faae Banen paa den og den bestemte Maade, vil man langt hellere slet ikke have den, og navnlig ikke have den saaledes, som det dog efter alle Udsigter maa betegnes som den eneste mulige Maade til nu at faae den realiseret. Jeg behøver ikke at gjentage, hvad jeg allerede har gjort opmærksom paa, at den høitærede Indenrigsminister har bekræftet den bestemte Modstand, som Anlægget af en saadan Bane vil møde hos Jernbanebestyrelsen. Ja, siger man, saa kan man faae et andet Selskab. Det er meget muligt, men det er dog høit uvisst, naar man ikke troer paa det krønkelfe. Der er vistnok ogsaa i den paagjældende Egn en ikke ringe Deel af Capi-

talister, som kunde vække Haand bertil, men jeg vil dog gjøre opmærksom paa, om det er rimeligt, at et saadant Selskab vilde danne sig paa Grundlag af at skulle eksistere og virke i 14 Aar i det Hele, eller rettere, da der til Bygningen af Banen, saafremt den skulde indbefatte Lolland-Falster, vilde medgaae i det aller ringeste 5 Aar, i Virkeligheden kun i 9 Aar. Det er meget uvisst, om nogetsomhelst Selskab vilde kunne gaae ind herpaa. Saa vil man maastee sige: Ja, saa kunde man give en længere Frist, inden Vedkommende kunde opsiges; men jeg vil gjøre opmærksom paa, hvad jeg allerede flere Gange har omtalt, at Regjeringen vil og maa overtage ogsaa denne Bane, saafremt den 1881 udløser det sjællandske Jernbaneselskab. Det ærede Kongevalgte Medlem (Fischer), som veed saa god Vefked med Hensyn til Jernbanerne, meente, at det kom an paa, hvorledes det sjællandske Jernbaneselskab i Mellemtiden opførte sig. Ja, jeg troer, at jo bedre det opfører sig i hans Tanke, jo mere rentabelt Anlægget bliver om 14 Aar, desto mere vil Regjeringen være nødt til at udløse det. Selskabet maa, efter hvad nu foreligger, efter hvad der er passeret og efter den Stemning, der er veist imod det, benytte sine 14 Aar, som endnu staae tilbage, for at Actionairerne kunne fortjene saa Meget som muligt, og jo mere de gjøre det, jo høiere Actierne staae, jo mere vil Regjeringen, jeg vil ikke sige, være tilbøjelig til, men af finantzielle Grunde være nødt til at udløse Selskabet. Et privat Selskab, som har en Concession paa 14 Aar, og som, naar det „ret betænker sig“, dog ogsaa maa kunne tænke fundt og klart, kan ikke undlade at tage Hensyn til de sig forandrende Anskuelser og derefter at bestemme sig til, hvad det vil have at foretage i en ikke uoverskuelig Tid. — Jeg troer altsaa, at man gjør en feil Regning og i alt Fald bhgger paa det meget Uvisse, naar man troer at kunne danne et heelt nyt Selskab for at anlægge en Stump Jernbane, thi Andet bliver dog heller ikke en Bane over Dernen uden Forbindelse med Ulandet. Jeg kan virkelig ikke opgave at troe, at man dog vil vel overveie, om man vil berøve Sydsjælland, vil berøve Dernen den, jeg kunde næsten sige, Livsbetingelse